Luis Sepulveda

Jurnalul unui killer sentimental

O zi proastă

Ziua a început prost, şi asta nu pentru că aş fi eu superstiţios, însă cred că în asemenea zile cel mai bine e să nu accepţi nici o misiune, chiar dacă recompensa însemna un cec cu şase zerouri, scutit de impozite. Ziua a început prost, şi târziu, pentru că am aterizat la Madrid la şase şi jumătate, era foarte cald, iar în drum spre hotel taximetristul a ţinut morţiş să-mi ţină o poliloghie despre campionatul european de fotbal. Aş fi avut chef să-i înfig în ceafă ţeava unui pistol de calibrul patruzeci şi cinci ca să-l fac să-şi ţină pliscul, însă nu aveam la mine nici o armă şi, în plus, un profesionist nu se apucă să tragă într-un cretin, chiar dacă respectivul e taximetrist.

La recepţie mi-au dat cheile de la cameră şi un plic. În el se afla o fotografie înfăţişând un grup de şase indivizi arătoşi, toţi între treizeci şi patruzeci de ani, care semănau destul de mult între ei; dar pe mine nu mă interesa decât cel care avea în jurul capului un cerc făcut cu carioca. Asta era misiunea mea, iar tipul cu pricina nu mi-a plăcut. În partea de jos a fotografiei se putea citi: „A treia întâlnire a organizaţiilor non-guvernamentale, ONG". Nici asta nu mi-a plăcut. Niciodată nu mi-au plăcut filantropii, iar tipul mirosea de departe a filantropie modernă. Minima etică profesională interzice întrebările legate de viaţa indivizilor pe care trebuie să-i lichidezi, dar privind fotografia aceea am devenit curios şi asta m-a deranjat. În plic nu mai era nimic altceva, şi de fapt aşa se şi cuvenea să fie. Trebuia să încep să mă familiarizez cu acel chip, să observ amănuntele relevante cu privire la punctele lui forte sau la

Luis Sepulveda

Jurnalul unui killer sentimental

O zi proastă

Ziua a început prost, şi asta nu pentru că aş fi eu superstiţios, însă cred că în asemenea zile cel mai bine e să nu accepţi nici o misiune, chiar dacă recompensa însemna un cec cu şase zerouri, scutit de impozite. Ziua a început prost, şi târziu, pentru că am aterizat la Madrid la şase şi jumătate, era foarte cald, iar în drum spre hotel taximetristul a ţinut morţiş să-mi ţină o poliloghie despre campionatul european de fotbal. Aş fi avut chef să-i înfig în ceafă ţeava unui pistol de calibrul patruzeci şi cinci ca să-l fac să-şi ţină pliscul, însă nu aveam la mine nici o armă şi, în plus, un profesionist nu se apucă să tragă într-un cretin, chiar dacă respectivul e taximetrist.

La recepţie mi-au dat cheile de la cameră şi un plic. În el se afla o fotografie înfăţişând un grup de şase indivizi arătoşi, toţi între treizeci şi patruzeci de ani, care semănau destul de mult între ei; dar pe mine nu mă interesa decât cel care avea în jurul capului un cerc făcut cu carioca. Asta era misiunea mea, iar tipul cu pricina nu mi-a plăcut. În partea de jos a fotografiei se putea citi: „A treia întâlnire a organizaţiilor non-guvernamentale, ONG". Nici asta nu mi-a plăcut. Niciodată nu mi-au plăcut filantropii, iar tipul mirosea de departe a filantropie modernă. Minima etică profesională interzice întrebările legate de viaţa indivizilor pe care trebuie să-i lichidezi, dar privind fotografia aceea am devenit curios şi asta m-a deranjat. În

plic nu mai era nimic altceva, şi de fapt aşa se şi cuvenea să fie. Trebuia să încep să mă familiarizez cu acel chip, să observ amănuntele relevante cu privire la punctele lui forte sau la slăbiciunea sa. Chipul omenesc nu minte niciodată; e singura hartă care înregistrează toate teritoriile în care am locuit.

Tocmai îi dădeam bacşiş băiatului care îmi cărase valiza sus când a sunat telefonul. Am recunoscut glasul omului care-mi stabilea misiunile, un tip pe care nu l-am văzut niciodată şi nici nu vreau să-l văd, pentru că aşa stau lucrurile între profesionişti, dar al cărui glas l-aş putea recunoaşte dintr-o mie.

— Ai călătorit bine? Ţi-au dat plicul? Îmi pare rău că ţi-am stricat vacanţa, a spus el în loc de salut.

— Da, la toate întrebările; cât despre vacanţă, nu te cred.

— Mâine va trebui să călătoreşti, a continuat el. Încearcă să te odihneşti.

— De acord, am spus şi am închis.

M-am întins în pat şi m-am uitat la ceas. Mai erau cinci minute până să aterizeze avionul care o aducea pe fata mea — ce nepotrivit e să o numesc astfel — din Mexic, şi mi-o închipuiam pârguită de soarele din Veracruz. Îi promisesem că vom petrece împreună o săptămână la Madrid înainte de a ne întoarce la Paris. O săptămână în care să mergem prin librării şi să vizităm muzee, lucruri care ei îi plăceau şi pe care eu le acceptam stăpânindu-mă cu greu să nu casc, pentru că fata asta — desigur, e cu totul nepotrivit să o numesc astfel — mă făcuse să-mi pierd minţile.

Un profesionist trăieşte singur. Ca să-şi potolească poftele trupeşti, lumea îi oferă o mulţime de târfe. Întotdeauna am respectat cu sfinţenie această lozincă misogină. Întotdeauna. Până am cunoscut-o pe ea.

S-a întâmplat la o cafenea de pe bulevardul Saint-Michel. Toate mesele erau ocupate şi ea m-a întrebat dacă putea să bea o cafea la masa mea. Venise încărcată cu o grămadă de cărţi pe care le-a pus pe jos; a cerut o cafea şi un pahar cu apă, a luat una din cărţi şi a început să facă sublinieri cu carioca. Eu mi-am văzut de ale mele ca şi până atunci: am răsfoit programul curselor hipice.

Dintr-o dată m-a întrerupt şi mi-a cerut un foc. I-am întins bricheta şi ea mi-a strâns mâna între palme. Se ţinea de şotii fetişcana. Există femei care te fac să înţelegi că au chef de hârjoană fără să scoată o vorbă.

„Câţi ani ai?", am întrebat-o.

„Douăzeci şi patru", mi-a răspuns cu o gură mică şi roşie.

„Eu, patruzeci şi doi", i-am mărturisit uitându-mă în ochii ei migdalaţi.

„Eşti tânăr", m-a minţit ea cu toată tandreţea ce emana din gesturile ei, fie că fuma, fie că-şi aranja părul, care avea culoarea castanelor coapte şi unduirea fină şi delicată a apei alunecând pe stâncile acoperite de muşchi.

„Vrei să mănânci înainte sau după ce ne regulăm?", am întrebat-o când l-am chemat pe chelner să-i cer nota de plată,

„Mănâncă-mă şi regulează-mă în ce ordine vrei", mi-a răspuns, în stilul cărţilor pe care le citea.

Am ieşit din cafenea şi am intrat în primul hotel pe care l-am văzut. Nu-mi aminteam să mă mai fi culcat cu vreo fată atât de stângace; nu ştia nimic, dar avea chef să-nveţe. Şi a învăţat atât de de bine, încât am încălcat regula elementară de a rămâne singur şi m-am transformat într-un killer cuplat.

Voia să fie traducătoare şi, ca toate intelectualele, era suficient de naivă ca să-nghită orice scorneală, aşa încât nu mi-a fost greu să o

conving că eram reprezentantul unei firme de aeronautică şi de aceea trebuia să călătoresc mult.

Trei ani cu ea. S-a transformat repede în femeie, i s-au rotunjit şoldurile de atâtea unduiri, privirea i-a devenit şireată, a înţeles că plăcerea constă în a fi exigent, trupul i s-a obişnuit cu mătasea, cu parfumurile scumpe, cu restaurantele unde chelnerii sunt eleganţi ca nişte ambasadori şi cu bijuteriile de firmă. A făcut un mare salt, de la fetişcană la franţuzoaică stilată.

Şi între timp am încălcat mai multe reguli de securitate, în special pe acelea privind singurătatea, obligaţia de a rămâne anonim, necunoscut, de a nu fi altceva decât o umbră, iar locul unde îmi stabileam contactele s-a preschimbat într-un birou în care trebuia să ajung în fiecare dimineaţă. După-amiezele şi nopţile mi le petreceam cu iubita mea într-un apartament ce începuse să miroasă a casă burgheză, pentru că acolo veneau prietenii ei şi se dădeau petreceri. În aceşti trei ani am dus la bun sfârşit mai multe misiuni în Asia şi America, şi cred că m-am depăşit pe mine însumi ca profesionist, deoarece de fiecare dată am acţionat rapid pentru a mă putea întoarce la ea. După cum am mai spus, îmi pierdusem minţile din pricina ei.

Pe la nouă seara am hotărât să ies din hotel ca să mănânc ceva şi să beau un pahar de gin. Ştiam că nu avea să-i placă să rămână singură la Madrid, îi plătisem o lună de vacanţă în Mexic, ca s-o ţin departe câtă vreme îndeplineam o misiune la Moscova. Câţiva ruşi deveniseră din cale-afară de obraznici cu cineva de la Call, iar acel cineva mă plătise pentru a le aduce aminte că nu sunt altceva decât nişte amatori. Nu. Nu avea să-i placă să rămână singură la Madrid, în sfârşit, urma să-i spun după a doua sau a treia tură.

După ce m-am ghiftuit cu fructe de mare într-un restaurant galician, am făcut o plimbare lungă prin împrejurimile muzeului Prado. Nu trebuia să

mă gândesc la tipul din fotografie, dar nu reuşeam să mi-l scot din minte. Nu ştiam nici măcar cum îl cheamă, ce naţionalitate are, însă ceva îmi spunea că era latino-american şi că, într-un fel sau altul, drumurile noastre începeau să se apropie.

„Tipul ăsta e o misiune ca oricare alta, nimic mai mult. O misiune care, de îndată ce el va da ortul popii, va însemna pentru mine un cec cu şase zerouri, scutit de impozite, aşa că lasă-te de prostii", mi-am spus intrând într-un bar.

M-am sprijinit în coate de tejghea, am cerut un gin şi m-am hotărât să-mi aerisesc creierul uitându-mă la televizorul care atrăgea privirile tuturor. Pe ecran, o grăsană tembelă primea apeluri telefonice de la alţi tembeli şi după aceea învârtea roata unei tombole.

Premiile nu erau la fel de imbecile ca participanţii la program, într-o pauză, ecranul s-a umplut de fete cu fuste scurte care m-au făcut să mă gândesc la iubita mea. Mai erau două ore până când avea să aterizeze avionul care-o aducea pe mica mea franţuzoaică. Să spunem că în două ore şi jumătate avea să ajungă la hotel. Nu mă dusesem s-o iau de la aeroport, respectând astfel consemnul potrivit căruia e mai bine să eviţi aeroporturile internaţionale. Există o posibilitate la un milion să fii recunoscut de cineva, dar legea lui Murphy apasă ca un blestem asupra profesioniştilor.

Am înghiţit două ginuri în faţa televizorului şi am ieşit de-acolo. Grăsana cu tombola n-a reuşit să mi-l scoată din minte pe tipul din fotografie. Ce naiba mi se întâmpla? Deodată m-am văzut pe mine însumi întrebând ce-i făcuse acest individ celui care-mi dădea mie sarcini. „Vreau să ştiu de ce trebuie să-l omor. E ridicol. Singurul motiv e un cec cu şase zerouri." Eram sigur că nu-l mai văzusem niciodată. Şi chiar dacă n-ar fi fost aşa, asta n-ar fi schimbat cu nimic lucrurile. Odată lichidasem un individ pentru care chiar începusem

să nutresc o oarecare preţuire. Dar el şi-o căutase cu luminarea şi, văzându-mă că apar, şi-a dat seama că nu mai are pe unde să scoată cămaşa.

„Mi-a sosit ceasul, nu-i aşa?", m-a întrebat.

„Da. Ai făcut o greşeală, şi ştii asta."

„Bem împreună un ultim păhărel?", mi-a propus.

„Cum vrei."

A turnat două pahare de whisky, am toastat, a băut şi a închis ochii. Era un om demn şi m-am străduit să-l trimit pe lumea cealaltă de la prima împuşcătură.

Prin urmare, de ce naiba mă interesa tipul din fotografie? După toate aparenţele, lucra pentru o organizaţie non-guvernamentală, însă motivul pentru care trebuia să-l lichidez nu avea nici o legătură cu asta. Nici o organizaţie non-guvernamentală nu dispune de fonduri suficiente pentru a plăti serviciile unui profesionist, şi presupun că ăia nu obişnuiesc să-şi regleze conturile în felul ăsta.

Prost dispus, am plecat pe jos către hotel. Noaptea era în continuare caldă, şi m-am bucurat pentru întoarcerea franţuzoaicei mele. Cel puţin nu avea să tânjească după căldura din Veracruz. Îi plăcea să o muşc de gât şi, având în vedere că urma să se întoarcă pârguită de soare, mă simţeam ispitit s-o muşc de peste tot. „Ei, haide, mi-am zis, în sfârşit începi să gândeşti ca un om normal."

La recepţie am cerut cheia camerei şi am constatat că mai venise un plic pentru mine. Asta nu mi-a plăcut. Omul care-mi stabilea misiunile nu-mi trimitea niciodată instrucţiuni scrise. O dată ajuns în cameră, am scos o bere din minibar şi am deschis plicul. Era un fax trimis din Mexic de franţuzoaica mea:

„Nu mă aştepta, îmi pare rău, dar nu voi veni. Am cunoscut un bărbat care m-a făcut să văd lumea cu totul altfel. Te iubesc, dar cred că sunt îndrăgostită. O să rămân în Mexic încă două

saptămâni înainte de-a mă întoarce la Paris. Acolo vom vorbi despre toate astea. Aş vrea să rămân pentru totdeauna cu el, dar cu toate astea mă întorc la tine, pentru că te iubesc şi vreau să stăm de vorbă. Te sărut".

Regula numărul unu: să rămân singur şi să-mi uşurez viscerele cu vreo târfuliţă. Am cerut ziarul la recepţie şi am căutat rubrica „Relax" în paginile de anunţuri. După o jumătate de oră a sunat cineva la uşă, iar eu am deschis şi am poftit-o înăuntru pe o mulatră care aducea cu sine tot aerul cald al Caraibelor.

— Te costă treizeci de mii, plata înainte, iubitule, mi-a spus, aplecată în faţa minibarului.

— Ai aici o sută de mii, dacă te porţi frumos.

— Eu mă port întotdeauna frumos, tăticule, mi-a răspuns ea, deschizând o gură mare şi roşie.

Şi s-a ţinut de cuvânt. Efectele îmbuibării cu fructe de mare au dispărut cu totul după a treia rundă, în timp ce se îmbrăca, a comentat:

— Ai tăcut tot timpul, tăticule. Pe mine mă excită să mi se vorbească, să mi se spună obscenităţi. Aşa eşti mereu?

— Nu. Dar astăzi am avut o zi proastă. O zi îngrozitoare. O zi de tot rahatul, i-am răspuns, pentru că ăsta era adevărul, adevărul blestemat şi împuţit.

Când mulatra a plecat, luând cu ea cele o sută de mii de pesete şi briza călduţă a Caraibelor, am sunat la bar şi am cerut să mi se aducă o sticlă de whisky.

Şi astfel, am petrecut noaptea ce a urmat acelei zile proaste fără să deschid sticla, cu toate că aveam un chef nebun să mă îmbăt, vorbind cu fotografia celui pe care trebuia să-l elimin, pentru că, oricât de încornorat ar fi, un profesionist rămâne întotdeauna un profesionist.

Un asasin care vorbeşte despre loialitate

„Nu ştiu ce-ai făcut, dar ai pus-o, frăţioare. Poate o să suporţi mai uşor dacă îţi spun că o să te omoare unul care a pus-o şi el, şi ce e mai ciudat în toată povestea asta e că te invidiez, fiindcă pentru tine totul se va termina când am să-ţi burduşesc trupul cu gloanţe. În schimb eu, frate, va trebui să trăiesc în continuare."

Tocmai voiam să-l întreb pe tipul din fotografie ce fel de om era, dacă nu cumva mă aştepta de mult, când telefonul mi-a întrerupt şirul gândurilor. Înainte de a răspunde am tras perdelele şi am deschis fereastra pentru ca fumul celor o sută de ţigări pe care le fumasem în timpul nopţii să se poată împrăştia. Se făcuse ziuă, iar lumina Madridului îţi rănea ochii, ca de obicei.

— Ai dormit bine? m-a salutat omul care îmi dădea misiunile.

— Ai ceva pentru mine? l-am întrebat.

— Probleme. Multe probleme. Prea multe chiar, a suspinat el.

— Îmi încarci prea mult valiza. După cum ştii, azi trebuie să călătoresc, i-am amintit.

— Desigur. Dar înainte de asta ai o întâlnire cu un mesager la barul hotelului. O să ajungă la zece fix, cu un anunţ de la Turis Sol care, după cum ştim amândoi, te-a numit director. La zece şi un sfert te sun din nou.

— Aha.

N-am făcut alt comentariu. M-am uitat la ceas. Era ora nouă, aşa că m-am dus la duş şi am stat o bună bucată de vreme sub şuvoiul de apă rece.

— Haide, într-o zi tot trebuia să se-ntâmple. E o fată tânără, iar tu ai cam început să îmbătrâneşti. De ce naiba trebuie să pui atât la inimă? Ai făcut-o femeie, şi încă ce mai franţuzoaică şic, aşa că nu te mai plânge — mi-a spus din oglindă un individ în pielea goală care semăna cu mine ca două picături de apă.

— Nu mă plâng. Ştiu să pierd, dar nu suport lipsa de loialitate, i-am răspuns împărţind cu el crema de ras.

— Un asasin care vorbeşte despre loialitate... Oi fi bătut în cap, mi-a spus el în timp ce ridica un aparat de ras asemănător cu al meu.

La zece fix eram în barul hotelului Palace, cerând un sandviş cu pui şi o bere. Mesagerul a fost punctual. Era un băiat de vreo optsprezece ani, îmbrăcat ca Miguel Indurain, care a intrat arborând, ca şi cum ar fi fost vorba despre trofeul Turului Franţei, un anunţ de la Turis Sol.

Mi-a înmânat un plic şi mi-a mulţumit pentru mia de pesete dată bacşiş ducându-şi o mână la tâmplă. M-am întors în cameră cu sandvişul, berea şi plicul.

În vreme ce aşteptam apelul celui care-mi stabilea misiunile, am deschis plicul, înăuntru erau cinci fotografii cu tipul cu care monologasem aproape toată noaptea, în prima fotografie cobora dintr-un Mercedes albastru cu număr de înmatriculare din Lima. Avea părul castaniu, sau pe jumătate blond, mai lung decât în poza pe care o ştiam, în a doua fotografie era pe punctul de a lovi o minge pe un teren de golf. Un *caddie*[11] bondoc îi arăta ceva în depărtare, însă peisajul de pe fundal, împădurit, nu mi-a oferit prea multe informaţii, în cea de-a treia fotografic intra într-o casă care mi s-a părut a fi pe o stradă din America de Sud sau din Mexic. La poartă era o plăcuţă, dar fotograful nu prinsese în obiectiv decât cuvântul „viaţă". A patra era aproape o reluare a fotografiei pe care o primisem cu o zi în urmă: aceeaşi masă, numai că în jurul ei se aflau alte persoane, iar în partea de jos a pozei era trecut alt text: „A doua întâlnire a organizaţiilor non-guvernamentale, ONG". În ultima fotografie nu mi-a venit prea uşor să-l recunosc: avea părul negru şi o barbă de câteva săptămâni. Ceva nu mi-a plăcut la poza asta şi m-am apropiat de fereastră ca să o studiez cu

mai multă atenţie. Se îndrepta spre un loc pe care l-am recunoscut imediat, pentru că îl fotografiaseră în imensul Mexico D.F., tocmai când trecea prin faţa librăriei El Pendulo, în Colonia Condesa, însă nu asta mi-a atras atenţia, ci altceva, care îi îngroşa în mod vizibil talia. Individul era îmbrăcat cu un pulover portocaliu, blugi şi fie avea un penis atât de lung încât trebuia să şi-l lege cu cureaua, fie purta un pistol ascuns sub haine. În acea clipă a sunat telefonul.

— Ai primit planurile? a întrebat cel care-mi stabilea misiunile.

— Da, şi cred că terenul e pregătit, am comentat eu.

— Şefii vor să lucrezi impecabil şi în acelaşi timp să fie ceva de pomina, a precizat el.

— De acord. Când trebuie să plec?

— Va trebui să aştepţi câteva zile, pentru că ne lipseşte materialul cel mai important.

— Am înţeles. Azi mă întorc la Paris. Mă suni acolo, i-am spus şi am închis.

Carevasăzică, tipul dispăruse: „Ne lipseşte materialul cel mai important". Unde naiba o fi fost? Iar şefii cereau o moarte de pomină. Ca să vezi! Nu era genul de însărcinări pe care să le fi acceptat cu dragă inimă. Ultima oară când făcusem o trebuşoară asemănătoare fusese la Los Angeles, cu un tip care uitase să-şi plătească datoriile. A trebuit să le fac de petrecanie şi celor doi agenţi de pază ca să pot intra în casă, o muncă suplimentară, care nu a apărut ulterior pe nota de plată. După ce l-am legat, i-am atârnat la piept un simulacru de bombă. Atunci am chemat poliţia, pompierii, Salvarea, iar la plecare i-am înfipt şapte gloanţe în coapsa stingă. S-a golit de sânge tot strigând după ajutor, pentru că nimeni n-a îndrăznit să se apropie, de frica bombei.

Aşa stăteau deci lucrurile cu prietenul din fotografie! Din câte se vedea, păcatele lui erau din cele mari şi se arăta abil. Omul care-mi dădea mie

sarcini nu mă chema decât atunci când toate piesele se aflau la locul lor, pentru că treaba mea este să ajung, să ucid şi să plec. Să găseşti piesele şi să le pui la locul lor e treabă de hăitaşi.

O fotografie în Peru, alta în Mexic. Ar fi fost prea simplu să mă gândesc la afacerile cu cocaină; mai mult, genul ăsta de afaceri le rezolvă de obicei ucigaşii de duzină, doar dacă nu cumva infractorul e vreun VIP. „Haide, haide, frăţioare, ce ţi-a scăpat în Mexic şi în Peru? Sau, mai bine spus, ce-ai găsit în ţările astea două? Şi ce-nseamnă jocul ăsta de-a filantropul la două congrese ale organizaţiilor non-guvernamentale? Poate-mi vei explica atunci când o să-ţi sune ceasul. Cred că o să avem timp berechet pentru o discuţie interesantă."

Tocmai plăteam nota, când recepţionerul m-a anunţat că mă căuta cineva la telefon. Cabina părea o saună, iar căldura a devenit şi mai apăsătoare când am recunoscut glasul franţuzoaicei mele.

— Ce mai faci? m-a întrebat pe un ton nesigur.

— Transpir, i-am răspuns.

— Ai putut să dormi? a continuat ea, de data asta cu o voce îngrijorată.

— Bineînţeles. O tipă din Caraibe mi-a luat o sută de mii de pesete şi o jumate de litru de spermă. Mult mai bine decât dacă aş fi înghiţit valium, i-am povestit fără intenţii pedagogice.

— De trei zile nu reuşesc să pun geană pe geană, mi-a mărturisit ea printre sughiţuri, nemaiputându-şi stăpâni plânsul.

— Îmi pare rău. Nu pot să te regulez prin telefon, dar dacă asta e problema, poţi recurge la cardul tău American Express ca să ţi-o tragă un gigolo mexican, am sfătuit-o înainte de a închide, însă distanţa atât de mică dintre receptorul lipit de urechea mea şi microfonul aflat la baza telefonului nu i-a putut curma plânsul şi nici cuvintele

„dragostea mea, ascultă-mă, te rog", care mi s-au lipit de piele la fel de stăruitor ca transpiraţia.

Pe drumul spre aeroport a trebuit să suport încă unul dintre acei limbuţi complet anosti care sunt taximetriştii din Madrid.

— Vă plac taurii? a atacat el.

— Depinde de cât de bine sunt fripţi, i-am răspuns.

— Domnule, eu mă refer la luptele de tauri, la toreadori şi la lucrurile de soiul ăsta, mă-nţelegeţi?

— Iar eu mă refer la fudulii, la ouăle de taur prăjite, mă-nţelegeţi?

Din câte se vedea, mă-nţelesese, pentru că, după ce mi l-a ridicat în slăvi pe nu ştiu ce matador căruia femeile îi aruncă sutiene, a început să se plângă de arabi, de negri, de ţigani, de sud-americani şi de toată omenirea care nu corespundea canoanelor lui de european bondoc, cu miros de prăjeală. O dată-n plus, am regretat absenţa unei arme de calibrul patruzeci şi cinci în mâna dreaptă.

La aeroport, înainte de a preda bagajul, am intrat într-o toaletă ca să-mi schimb cămaşa, în oglindă, un individ care semăna foarte mult cu mine îşi ştergea faţa cu şerveţelele de hârtie pe care i le dăduse un tip slab şi identic cu cel ce se afla lângă mine.

— Nu merită să pui atâta la inimă, mi-a spus tipul din oglindă.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, am răspuns eu.

— Pardon? a întrebat tipul cel slab cu şerveţelele.

— Nu, n-are nici o legătură cu tine, am răspuns eu, îmbrâncindu-l.

— Nu vezi în ce hal eşti? Relaxează-te. Găseşti o sumedenie de fetişcane ca ea. la-o încet, ai timp destul. Despachetează-ţi lucrurile şi bea după aceea două pahare de gin, m-a sfătuit geamănul din oglindă.

L-am ascultat.

De cele mai multe ori îi urmez sfaturile, mai ales pe cele profesionale, îmi amintesc de o misiune pe care mi-au dat-o prin anii '80. Trebuia să lichidez un industriaş din Austin, Texas. Tipul respectiv era din cale-afară de abil şi găsise cea mai bună formulă pentru a se pune la adăpost când venea şi pleca de la birou: călătorea într-un autobuz şcolar plin de copii, aşezându-se în mijlocul lor. Presa texană vorbea cu admiraţie despre acel binefăcător care renunţase la limuzina lui şi sponsoriza transportul şcolar. Ceea ce nu spunea era că ticălosul îi folosea pe puşti drept pavăză.

„Nu vreau să omor nici un copil, dar n-am altă soluţie, pentru că biroul lui e inexpugnabil", i-am spus tipului din oglindă.

„Foloseşte-ţi creierul, prietene. Obiectivul tău e un yankeu, care e sinonim cu «patriot». Pricepi?"

„Nici un cuvinţel. Nu-mi placi când vorbeşti ca un oracol."

„Se apropie ziua de 4 iulie, iar obiectivul tău nu va rata o ocazie ca asta pentru a împrăştia adrenalină patriotică. Atunci trebuie să acţionezi."

Şi într-adevăr, atunci trebuia să acţionez. Un hăitaş a confirmat că yankeul îşi pregătise hemoragia patriotică pentru ziua dinainte, aşa că m-am pus pe treabă pe 3 iulie, deghizat în prostănacul clăpăug din „Albă-ca-Zăpada şi cei şapte pitici". M-am amestecat printre lupii feroce, răţoii Donald, şoriceii Mickey şi alte făpturi de soiul ăsta care aşteptau autobuzul şcolar împărţind sute de steguleţe cu dungi şi steluţe, bomboane şi cupoane pentru McDonald's.

Autobuzul s-a oprit la ora programată şi noi, copiii, ne-am apropiat de chipurile din spatele geamurilor. Yankeul era însoţit de doi bodyguarzi care probabil se mai întreabă şi acum ce naiba s-a întâmplat, pentru că am acţionat de îndată ce l-am văzut: de la numai câţiva metri, l-am căptuşit cu un

glonţ dum-dum, calibrul patruzeci şi cinci. Printre ţipetele copiilor, detunătura, înăbuşită de amortizor, abia dacă s-a auzit, ca un suspin, iar individul s-a prăbuşit cu ditamai gaura în frunte şi creierii i-au ieşit prin urechi. A fost o treabă bine făcută, deşi detest proiectilele dum-dum, fiindcă strică ghinturile ţevii.

Tocmai îmi beam cel de-al doilea gin când, fără voia mea, am tras cu coada ochiului la ziarul pe care-l citea un individ aflat lângă mine la bar. Era un ziar turcesc, nu pricepeam nici un cuvinţel, însă acolo, într-o fotografie, în mijlocul unui grup de femei şi bărbaţi, zâmbea cel pe care trebuia să-l omor.

— Vorbiţi engleza? l-am întrebat pe cel care citea ziarul.

— Engleza, spaniola, franceza şi germana. Nu e uşor să vinzi covoare în zilele noastre, mi-a răspuns el, făcând să freamăte nişte mustăţi stufoase.

— Bărbatul ăsta, al treilea din stânga, e un vechi prieten de-al meu. Mi-aţi putea spune ce scrie sub fotografie?

— Scrie că grupul participă la un congres de arhitectură. Marile oraşe şi problema migraţiei constituie tema centrală. A început ieri şi se termină peste trei zile. Asta-i tot.

— Şi unde are loc congresul?

— La Istanbul. Frumos oraş. Eu sunt de-acolo, m-a informat vânzătorul de covoare.

După numai câteva minute, telefonul meu îl lua prin surprindere pe tipul care-mi stabilea misiunile.

— La Istanbul? Eşti sigur?

— Participă la un congres de arhitectură care se termină peste trei zile.

— Rămâi în aeroport şi sună-mă peste o oră.

Aşa am făcut. Am auzit de mai multe ori cum strigau pentru îmbarcare pe cineva cu acelaşi nume ca al meu şi m-am gândit la valiza mea, care avea

să plece fără mine. Mi-am imaginat-o învârtindu-se la nesfârşit, abandonată pe banda aeroportului din Paris, în timp ce eu aşteptam să treacă o oră ca să plec probabil spre Istanbul, având drept ţintă un om pe care trebuia să-l fac să dispară de pe faţa pământului într-o manieră exemplară.

Întâlnire la Istanbul

În toate capitalele lumii există un hotel Sheraton, şi toate sunt la fel. Recepţionerii par a fi clonaţi după un prototip universal şi întotdeauna întreabă acelaşi lucru:

— Domnul are rezervare?

Aveam. Tipul care-mi stabileşte misiunile e foarte riguros în privinţa asta, dar, cum se întâmplă de obicei în hotelurile Sheraton, mi-au dat cea mai proastă cameră. Nu mi-a păsat. Nu mă dusesem la Istanbul pentru a face turism, ci pentru a-l urmări pe cel pe care trebuia să-l ucid.

— Nu-mi face plăcere să recunosc asta, dar avem de-a face cu un material foarte greu de găsit, mi-a spus el.

— Ce fac dacă totuşi îl găsesc? am întrebat.

— Nu cumpăra nimic acolo. Antreprenorii vor produse naţionale, a precizat el.

Cu toate că mă consider un bun profesionist, cuvintele lui m-au făcut să răsuflu uşurat. Nu eram pregătit să acţionez la Istanbul, nu cunoşteam oraşul şi, de când plecasem de la aeroport, militarii turci mă călcau pe nervi. Se uitau insistent la orice om care, după mintea lor, ar fi putut să fie kurd sau să aibă de-a face cu kurzii. Părea foarte greu să găseşti o armă de calitate în Turcia.

De unde naiba or fi răsărind taximetriştii ăştia? Cel care m-a dus de la hotel la centrul de congrese era un turc cu mustăţile cit ghidonul unei biciclete, şi nici nu-mi aşezasem bine fundul pe bancheta acoperită cu plastic când m-am văzut

transformat în ţinta eforturilor sale moralizatoare. A blestemat toate femeile cu fustă scurtă care treceau pe stradă, toate reclamele la romul Baccardi şi la ţigări şi, în cele din urmă, când tocmai mă rugam să nu mă jignească, s-a dezlănţuit împotriva străinilor, care nu făceau altceva decât să-i contamineze ţara de obiceiuri dintre cele mai dăunătoare. Când am ajuns la centrul de congrese, o înjura cât îl ţinea gura pe mama lui Kemal Atatürk. Când i-am plătit cursa, mi-am făgăduit să le respect pe profesionistele amorului şi să nu mai numesc niciodată fiu de căţea pe cine nu merită. Fiul lui Allah mi s-a părut o insultă mult mai usturătoare.

Omul pe care trebuia să-l ucid era ciudat, în programul întâlnirii „Marile oraşe şi problemele legate de migraţie" apăreau fotografia lui, numele, Victor Mujica — presupunând că era numele lui adevărat —, o biografie interesantă care-l prezenta drept un pionier al organizaţiilor non-guvernamentale şi naţionalitatea. Era mexican şi se născuse în 1959 la Guadalajara, Jalisco. Cu alte cuvinte, avea treizeci şi şase de ani, o vârstă ideală pentru a muri.

În cafeneaua de la centrul de congrese s-a aflat la un moment dat la numai doi metri de mine. Ar fi fost un joc de amatori să-l omor acolo, însă nu puteam şi nici nu trebuia să fac asta. Cei care îmi dădeau banii voiau ca ultimul firicel de aer pe care-l respira să fie american, adică orice aer cuprins între Rio Grande şi Capul Horn. Vorbea cu un grup de bărbaţi şi femei care-l priveau cu respect. Trecea cu dezinvoltură de la engleză la germană şi de la franceză la portugheză în discuţia pe care o purta cu interlocutorii săi. O femeie i-a cerut în engleză să cânte ceva. Mai întâi a refuzat fără convingere, dar la insistenţele ei a închis ochii pentru a intona cu o voce frumoasă un cântec popular mexican:

...a vrut să mai rămână când m-a văzut că-s trist, dar rânduit fusese ca-n noaptea aia chiar iubitul să şi-l piardă...

Cânta bine hoţomanul de mexican, presupunând că era într-adevăr mexican. Avea siguranţa parşivă care-l vinde şi pe dracul, cu alte cuvinte mai mult ca sigur nu avea probleme de singurătate în aşternut.

„Cam asta e, frăţioare. O să razi de pe faţa pământului un individ simpatic", mi-am spus şi, o dată în plus, m-am simţit ridicol pentru că voiam să ştiu de ce trebuia să-l ucid.

...să dobândesc uitarea am vrut, ca la Jalisco, însă acea tequila şi orchestra mexicană mi-au smuls amare lacrimi...

A isprăvit de cântat fără să deschidă ochii, ca şi cum versurile acelui cântec popular ar fi fost ceva intim, ceva al său, de care nu se putea despărţi şi, în scurta tăcere care a precedat aplauzele celor ce-l înconjurau, m-a năpădit amintirea iubitei mele franţuzoaice. Ea se afla acolo, în Mexic, bucurându-se pesemne de şuvoaiele de lacrimi pe care le provoacă orchestrele mexicane în piaţa Garibaldi. Mari şmecheri cântăreţii ăştia şi cei care-şi duc acolo iubitele naive! Ştiu ei prea bine că, după câteva melodii populare stropite din belşug cu lacrimi, nu mai există picioare sau chiloţi care să reziste ispitei.

— Nu te înţeleg. Ai venit să-l vezi pe tipul pe care trebuie să-l omori, să-l adulmeci, să-l masori, şi aproape că te podideşte plânsul din pricina unui cântec stupid. Halal profesionist ai mai ajuns şi tu! mi-a spus din oglindă bărbatul care purta un sacou identic cu al meu.

— Nu-ţi mai bate joc. Ştii doar că nu dau greş niciodată.

— Sper din tot sufletul. Şi ce-ai de gând să faci acum? Să citeşti un roman de Corin Tellado?

— O să-i adulmec lucrurile la hotel.

— Asta nu-i treaba ta. S-o spunem pe a' dreaptă: vrei să ştii de ce trebuie să-l lichidezi. Eu ştiu de ce.

— Şi-o să-mi spui şi mie?

— Bineînţeles: pentru că, facând asta, vei primi un cec cu şase zerouri, scutit de impozite. Asta-i tot, nătărăule.

O bancnotă de cincizeci de dolari a înlăturat reţinerile mustăciosului de la biroul de informaţii al congresului. Individul era cazat la hotelul Richmond. Nu era deloc de lepădat hotelul ăla! Vestibulul dădea în vileag nostalgia după Imperiul otoman şi recepţionerul era pe placul meu: discret la vorbă, dar ştia să ciripească atunci când era cazul.

— Acum câteva ore am lăsat nişte documente pentru domnul Mujica. E ceva foarte important şi vreau să ştiu dacă le-a primit.

Fără să scoată o vorbă, recepţionerul s-a răsucit pe călcâie şi, printr-un gest al bărbiei, mi-a arătat căsuţa goală a camerei patru sute cinci.

— Documentele i-au fost înmânate domnului Mujica atunci când au sosit, a spus el, cu orgoliul servil demn de un hotel de cinci stele.

Ajung, ucid şi plec. Asta am făcut în ultimii cincisprezece ani, iar în meseria mea înveţi tot felul de lucruri fără ca măcar să-ti dai seama. Unul dintre ele este să adulmeci la vreme când ceva nu miroase a bine.

Ce nu mirosea a bine în holul central al hotelului Richmond era grăsanul pe jumătate chel care citea *New York Times* cu spatele sprijinit de perete şi faţa către lifturi. Câţiva metri mai încolo ar fi avut la dispoziţie o colecţie asortată de canapele moi, dar el prefera să citească în picioare.

Am intrat în lift şi am apăsat pe butonul de la etajul şapte. În singurătatea holului am fumat o

ţigară cu tot calmul din lume şi după aceea am coborât fără grabă pe scări. La etajul patru am avut prilejul să constat că cititul ziarului *New York Times* în picioare şi cu faţa spre lift era molipsitor. Celui de-al doilea cititor de ziare nu-i mai lipsea decât o pălărie texană pentru a-şi da în vileag naţionalitatea.

Când m-a văzut, s-a concentrat asupra lecturii. M-am blestemat că făcusem o greşeală de începător: grăsanul de la parter avea cu siguranţă un transmiţător prin care îi dăduse semnalmentele mele amicului său de la etaj, iar acesta, văzându-mă că apar pe scări, n-a avut nici cea mai mică îndoială. La naiba, trebuia să acţionez rapid, şi asta am şi făcut.

M-am îndreptat spre lift şi am întins o mână ca să-l chem, însă, înainte de a atinge butonul de plastic, m-am întors în aşa fel încât să-i trag un şut cu piciorul stâng cititorului incorigibil.

L-am lovit din plin în testicule şi, fără să-i dau timp să-şi revină, i-am tras două lovituri straşnice în dreptul urechilor. Nu numai că i s-au spart căştile, dar i-au mai şi intrat în carne. Tipul avea şi un microfon de toată frumuseţea ascuns în reverul jachetei, un treizeci şi opt cu ţeava scurtă şi, ţineţivă bine, o legitimaţie foarte frumos trasă-n ţiplă de agent DEA, adică Drug Enforcement Agency, agenţia americană anti-drog.

Câteva minute mai târziu, o ieşire pentru cazuri de urgenţă mă scuipa în stradă. Am pornit pe jos. Trebuia să mă gândesc, şi încă repede. DEA se afla în spatele celui pe care urma să-l ucid. *Istanbul Connection?* Să fi început oare şi mexicanii să fumeze covoare? Câţi oameni mai avea DEA la Istanbul? Trebuia să găsesc urgent o baie ca să pot sta de vorbă cu interlocutorul din oglinzi, care mă cunoaşte atât de bine.

Oboseala pe care-o resimţeam în picioare mi-a atras atenţia că trecuseră câteva ceasuri bune de când mă plimbam fără ţintă de colo-colo, sau poate

totuşi mergeam involuntar spre un loc anume care, deşi nu mă ducea nicăieri, mă îndepărta tot mai mult de obiceiurile profesionale.

Mă băgasem unde nu-mi fierbea oala, mă preocupau motivele pentru care trebuia să lichidez pe cineva, tocmai lovisem un agent DEA şi, colac peste pupăză, imaginea iubitei mele franţuzoaice îmi năpădea, în răstimpuri dureroase, creierul, ca o reclamă la un produs pe care niciodată nu-ţi vei putea permite să-l cumperi.

Când m-am trezit înconjurat de un ocean de covoare, carpete, narghilele, înspăimântătoare litografii de peisaje, portrete de Jomeini şi alte mărunţişuri orientale, mi-am dat seama că mă aflam, fără să-mi fi propus vreo clipă asta, în Marele Bazar. Amestecul de tămâie şi paciuli făcea acrul de nerespirat. Vânzătorii îi luau cu asalt pe turişti, iar aceştia pipăiau covoarele apatici. Doi mustăcioşi s-au apropiat de mine surâzători; unul dintre ei avea în braţe un covor făcut sul, iar celălalt m-a salutat cu o înclinare a capului.

— Avem fără nici o îndoială ce caută domnul. Dacă ne faceţi onoarea de a accepta o ceaşcă de ceai, putem să cădem la învoială în privinţa preţului, mi-a spus el, cu gesturi largi, de Ali Baba,

— Îmi pare rău. Nu vreau să cumpăr nimic, i-am răspuns.

— Vă rog să aruncaţi numai o privire, una singură, la neasemuita calitate a ţesăturilor noastre, mi-a sugerat el, în timp ce-i făcea semn însoţitorului său.

Acesta a ridicat covorul făcut sul până-n dreptul nasului meu. Din pliurile lui se ivea ţeava dublă a unei puşti. De data asta eu mi-am plecat capul cu umilinţă, acceptând invitaţia de a savura o ceaşcă de ceai în Marele Bazar din Istanbul.

Cei doi bărbaţi m-au condus într-o încăpere din fundul unei prăvălii. Acolo, cel cu puşca mi-a arătat o pernă, pe când celălalt vorbea cu cineva la un celular.

Când a terminat convorbirea, şi-a reluat tonul ceremonios.

— Nu ştim cine sunteţi şi nici care vă este jocul, dar presupun că în curând vom afla. De asemenea, trebuie să vă spun că nu v-aţi purtat deloc frumos cu prietenul de la hotel, bietul om are urechea făcută varză. Mai mult, aţi provocat pagube ale unor bunuri publice din Statele Unite. Toate astea sunt din cale-afară de urâte.

— Îmi pare rău, dar omul acela m-a atacat şi am fost nevoit să mă apăr. M-am gândit că vrea să mă prade, m-am dezvinovăţit eu.

— Nu sunt prea frecvente jafurile pe holul de la al patrulea etaj al hotelului Richmond. Tărăşenia asta nu-mi place deloc. Cunoaşteţi povestea Şeherezadei? Poveştile trebuie să fie convingătoare şi bine istorisite. Hasan, inspiră-l puţin pe invitatul nostru, i-a poruncit însoţitorului său.

Hasan ştia unde să lovească. M-a pocnit atât de tare cu patul puştii în umărul stâng, încât mi s-au răşchirat degetele de la mână. Durerii provocate de lovitură i-au urmat nişte cârcei cumpliţi.

— Şi acum, că putem îmbunătăţi subiectul poveştii dumneavoastră, să începem cu o scurtă biografie a autorului. Cine sunteţi? m-a întrebat cel politicos.

Am vrut să răspund: „Dar dumneavoastră cine sunteţi?", însă nu eram în măsură să impun condiţii. Când am primit a doua lovitură în umărul stâng, am crezut că o să-mi cadă braţul, că avea să alunece ca o reptilă moartă prin mâneca hainei. Lui Hasan nu-i plăceau pauzele lungi în timpul povestirii.

— Sunt turist, îmi place să fac *footing* pe holurile hotelurilor.

Am calculat bine momentul în care Hasan urma să mă lovească pentru a treia oară. M-am aplecat spre dreapta, iar patul puştii abia dacă mi-a

atins braţul lovit, în timp ce cu dreapta am înşfăcat arma şi am început să trag de ea în jos.

Hasan şi-a pierdut echilibrul şi s-a împiedicat de poalele halatului său. În timp ce se prăbuşea în faţă, am reuşit să-i iau puşca. Habar n-aveam dacă era sau nu încărcată, dar nici nu aveam vreme s-o încerc. Trebuia să ies de-acolo cât mai repede şi, o dată în plus, eram nevoit să mă gândesc repede la ce aveam de făcut.

— Calmaţi-vă. N-o să puteţi ieşi din bazar cu o puşcă în mână. Vă rog să treceţi cu vederea purtările necuviincioase ale lui Hasan; în ce mă priveşte, vă propun un dialog politicos, a spus cel ceremonios.

Şi astea au fost ultimele lui cuvinte, pentru că deodată capul i-a căzut în piept, ca şi cum ar fi primit o lovitură de măciucă, iar el s-a prăbuşit cu faţa-n jos pe un morman de covoare. M-am întors. Atunci l-am văzut pe cel pe care trebuia să-l ucid, înarmat cu un treizeci şi opt cu amortizorul învelit într-un ziar.

Îi zburase creierii şi nerăbdătorului Hasan, care căzuse foarte aproape de prietenul său.

— Vino după mine, şmechere, mi-a poruncit el şi i-am dat ascultare, amintindu-mi clipa în care îi văzusem pentru prima oară chipul într-o fotografie şi ştiusem că drumurile noastre aveau să se întâlnească, la bine sau la rău.

Îngerul exterminator se prezintă

Bărbatul pe care mai devreme sau mai târziu trebuia să-l omor îmi salvase viaţa şi mă conducea de mână prin labirintul Marelui Bazar din Istanbul. Părea să cunoască foarte bine acea zonă, pentru că nici un mustăcios nu a încercat să-i vândă vreun covor.

— Le-am spus de nenumărate ori că n-o să funcţioneze contactul din Bazar, a şoptit el pe când

ne apropiam de ieşire.

— Îhî, m-am mărginit eu să spun.

— Te-au enervat străinii de la hotel? m-a întrebat scoţând un celular din buzunar.

— Îhî, am repetat eu.

— Eşti complet idiot. Ăia erau acolo doar ca să câştige şi ei o pâine, nimic mai mult. Dar mă rog, hai să mergem acum după bani, a spus el şi mi-a ordonat printr-un gest să mă îndepărtez câţiva paşi în timp ce forma un număr de telefon.

— Îhî, am repetat.

A murmurat câteva cuvinte pe care nu le-am auzit, m-a înşfăcat de umăr şi m-a tras după el într-o cafenea plină de mustăcioşi care jucau table. A cerut două cafele turceşti.

— Aş prefera un gin, i-am atras eu atenţia, îndreptând astfel discuţia, până atunci laconică, pe un alt făgaş.

— Dacă pomeneşti în locul ăsta o singură băutură alcoolică, te trezeşti cu boaşele pe tejghea. De ce nu m-ai căutat la centrul de congrese? Am fost destul de precis când am dat instrucţiunile, a spus el amestecând cafeaua cu linguriţa.

— Acolo erau şi mai mulţi străini şi m-am cam enervat, am replicat eu pe un ton de scuză.

Atunci individul m-a privit drept în ochi. Într-un fel sau altul, cuvintele mele îi atrăseseră atenţia că nu eram cel pe care-l aştepta. L-am privit la rându-mi. Avea o constituţie robustă şi se vedea că făcea sport în mod regulat, după cum îi ieşeau în evidenţă muşchii. Părea sigur pe el şi obişnuit să se impună prin acea siguranţă irezistibilă pe care o emana. M-am înviorat când l-am văzut încruntat, semn că gândea repede pentru a-şi reveni din uimire.

— Cine naiba eşti? m-a întrebat ducându-şi mâna la brâu pentru a-mi aminti că era înarmat cu un pistol de calibrul treizeci şi opt cu amortizor.

— Sânt îngerul exterminator. Obiectivul meu este să te ucid, însă nu aici. Încă nu ştiu unde

anume o voi face, dar vom afla amândoi când va sosi sorocul.

În acea clipă s-a auzit claxonul unei maşini. Individul s-a ridicat de pe scaun şi, fără să-şi dezlipească mâna de la brâu, a început să meargă cu spatele, îşi pierduse cu totul încrederea în sine, îi tremura bărbia şi făcea eforturi disperate să spună ceva, dar nu-şi găsea cuvintele.

Pe când terminam de băut cafeaua aceea îngrozitoare, aerul a fost inundat de sirenele maşinilor poliţiei.

— Ce se-ntâmplă? l-am întrebat pe chelner în timp ce plăteam consumaţia.

— Vechea poveste. Teroriştii kurzi au omorât doi negustori în bazar.

Am ieşit în stradă şi, mergând fără ţintă, m-am rătăcit iar. Ce naiba mi se întâmpla? Pentru prima oară în impecabila şi îndelungata mea traiectorie profesională îl pusesem în temă pe cel pe care trebuia să-l omor, îi aveam pe urmele mele pe cei de la DEA, şi majoritatea negustorilor de la cele trei mii de prăvălii din Marele Bazar dădeau probabil semnalmentele mele poliţiei sau armatei turce. Blestem în toată regula, în cârca mea se afla nici mai mult, nici mai puţin decât NATO.

La cinci după-amiază era o căldură infernală, şi m-am hotărât să caut răcoarea binevoitoare a unei clădiri impresionante. Era moscheea Ortakey. Din grădinile ei am zărit podul peste Bosfor, acea limbă îngustă de beton care uneşte Asia cu Europa.

Aplecându-mă deasupra unei fântâni, l-am văzut oglindit în apă pe bărbatul îmbrăcat cu jacheta mea. Figura lui îmi dezvăluia propria îngrijorare.

— Ai bătut recordul mondial la gafe în lanţ, mi-a spus el în chip de salut.

— Ştiu. Ajută-mă să gândesc.

— N-ai prea multă vreme pentru asta. Ia imediat un taxi şi du-te la aeroport. Victima ta face probabil acelaşi lucru, dacă nu cumva şi-a luat deja

zborul cine ştie încotro. N-ar fi rău să dai totuşi un telefon la Paris. S-ar putea ca omul care-ţi stabileşte misiunile să-ţi fi lăsat un mesaj pe robot.

Am urmat sfaturile sosiei mele. La aeroport am cumpărat un bilet spre Frankfurt. Era zborul cel mai direct şi avionul pleca peste două ore. La barul internaţional, ferit de mânia dezlănţuită a şmecheraşilor islamişti, am dat de duşcă trei ginuri şi am sunat la Paris, la biroul de contact. Nu era nici un mesaj înregistrat pe robot. Am pus receptorul în furcă. Eram pe punctul să mă îndrept spre sala de îmbarcare, când un impuls straniu m-a făcut să formez celălalt număr de telefon din Paris, numărul apartamentului pe care până nu demult îl considerasem, ca un imbecil, casa mea, cu toate impozitele plătite la zi.

Erau mai multe mesaje, toate de la prietenii iubitei mele franţuzoaice, care îşi manifestau îngrijorarea colectivă că nu se întorsese încă din Mexic. Mai era şi un mesaj cu glasul ei, care suna de parcă ar fi avut un pumnal la numai câţiva centimetri de beregată: „Eu sunt, răspunde-mi, te rog. Trebuie să vorbesc cu tine. Nu ştiu ce se-ntâmplă cu mine, dar am nevoie de tine şi în acelaşi timp nu mă pot întoarce până nu-l văd pe el. Nu mă urî! Eşti atât de bun şi de generos! O să mă-ntorc de îndată ce vorbesc cu el. Te iubesc, dar nu ştiu ce se-ntâmplă cu mine...". Am închis înainte de a asculta tot. Aveam oricum destule pe cap ca să mai fac şi pe mângâietorul.

Zborul de la Istanbul la Frankfurt a durat cinci ore, dintre care am dormit patru, ajutat de mai multe sticle de gin pe care o stewardesă mi le-a adus cu o generozitate exemplară.

Înainte de a duce la bun sfârşit o misiune încerc să dorm cât mai mult, şi cea mai bună modalitate de a o face este să alung visele, aceste tărâmuri spre care suntem conduşi împotriva voinţei noastre. Un coleg irlandez m-a învăţat un truc ca să le elimin: trebuie să te gândeşti stăruitor

la un câmp verde, nesfârşit, care acoperă tot ceea ce ai văzut înainte de a închide ochii. „Yoga asasinului", aşa îi spunea irlandezul, şi, ce-i drept, nu dăduse greş niciodată, însă în avion imaginea blestemată a iubitei mele franţuzoaice a reuşit să sfâşie pânza verde şi a ţâşnit prin ea, proaspătă, irezistibilă, ca şi cum tocmai atunci ar fi ieşit dintr-o lagună.

Într-o zi de toamnă, ea mă luase de mână ca să facem o plimbare prin Jardins du Luxembourg, îmi curătase castane calde cumpărate la ieşirea din staţia de metrou Gobelins. Mai târziu, mă mângâiase pe piept cu mişcări instinctive, după oboseala orgasmelor bine coordonate, îmi dăduse să beau din gura ei fierbinte Sancerre rece şi scrisese cu limba cuvinte de amor pe oglindă. Pe o plajă din Puerto Rico îmi strânsese mâinile între coapsele ei pe când o ungeam cu cremă de protecţie solară, îmi ceruse să fac dragoste cu ea pe o masă de *blackjack* într-un cazinou din Orlando. Îmi citise versuri de Prevert, Thomas şi alţi indivizi, care mă lăsaseră indiferent, şi îmi cântase la ureche melodii de Brel, ale căror cuvinte mi s-a părut că le înţeleg. N-a fost uşor să mă trezesc fără să mă agăţ cu disperare de numele ei blestemat.

Taximetristul care m-a dus de la aeroport în centru era turc, dar naţionalitatea lui nu reuşise să-l smulgă din tagma universală a indiscreţilor.

— Cum vi s-a părut Istambulul? Frumos oraş, nu-i aşa? a bolborosit el fără milă.

— De unde ştiţi că vin de-acolo?

— Pentru că ăsta e ultimul zbor internaţional. La Frankfurt aterizează un avion la fiecare trei minute, dar zborurile din Turcia ajung pe pista de securitate sporită. Din pricina kurzilor, ştiţi... Sânt o adunătură de terorişti, iar nemţii îşi iau măsuri de siguranţă.

— Am petrecut momente îngrozitoare la Istanbul.

— Vă cred. Asta li se întâmplă turiştilor care nu se lasă sfătuiţi. La Istanbul, nici Alain Delon nu se-ncumetă să agate o femeie; în schimb, suedezii şi nemţii îşi fac de cap la Adrianopol. Toţi fac baie goi puşcă şi zac la soare pe nisip. Acuma, dacă domnul e mai exigent, străzile din Galata sunt înţesate de efebi ca-n poveşti. E un fel de Cadaques, dar acolo marca germană deschide orice inimă sau orice poponeţ.

— Mulţumesc pentru informaţie, dar eu îmi doream să regulez o femeie păroasă. Pe mine mă excită îngrozitor vălul pe care-l poartă femeile voastre, l-am asigurat pe fiul îndepărtat al lui Allah.

La hotelul Frankfurter Hof mi-au dat o cameră în care puteam să joc fotbal. Am cerut să mi se aducă o sticlă de gin şi l-am sunat pe omul care-mi stabilea misiunile.

— Trebuie să vorbesc chiar acum cu tine, mult şi pe-ndelete, l-am anunţat.

— Sigur că da. Oriunde-ai fi, caută un telefon public şi sună-mă peste o jumătate de oră la un număr pe care după aceea o să-l uiţi pentru totdeauna, mi-a spus dictându-mi un număr de mobil.

Am stat ceva vreme în holul hotelului. Era plin de femei frumoase. Era ca un concurs în care se expunea frumuseţea feminină în toată splendoarea ei. Mai multe cărţi de vizită prinse de decolteuri m-au informat că la Frankfurt avea loc târgul anual de modă şi design. Era ca şi cum aş fi văzut-o pe iubita mea franţuzoaică într-un labirint de oglinzi. Dar frumuseţea e trecătoare, după cum se ştie, aşa că m-am îndreptat spre o cabină telefonică pentru a lua legătura cu omul care-mi stabilea misiunile.

— Fii scurt, ador capacitatea de sinteză, mi-a spus.

— Ştiu. Uite cum stau lucrurile: era cât pe-aci să omor un agent DEA, iar după aceea cine crezi că mi-a salvat pielea lichidând doi indivizi? Spune-mi, te rog, cine mă plăteşte?

— La dracu', nu sintetiza atât! Ai spus DEA? Eşti sigur?

— N-am văzut în viaţa mea dovezi atât de concludente.

— Cred că o să ţi se dubleze suma. Te sun la Paris mâine la amiază. Te priveşte cum ajungi acolo la timp, mi-a zis el şi a închis.

La ieşirea din cabină am fost asaltat de o femeie slabă cu ochii verzi.

— Cămaşa asta e de la Kendo, m-a asigurat ea în franceză.

N-am vrut să discut paternitatea. Una peste alta, se prea poate ca la galeriile Lafayette să se vândă cămăşi de firmă.

— Ai ochiul format, fetiţo. De ce nu vii cu mine să-i cercetăm îndeaproape butonierele? i-am răspuns luând-o de talie.

Ochii aceia verzi aveau în ei balsamul care îndepărtează visurile.

Un asasin scos la pensie

În ziua următoare, la opt seara, urmând ordinele celui care-mi stabilea misiunile, stăteam regeşte la volanul unui Mercedes Benz şi aşteptam în parcarea de maşini închiriate a aeroportului Charles de Gaulle. Avionul Concorde trebuia să aterizeze în câteva minute, şi printre pasagerii zborului New York — Paris se afla individul pe care nu-l cunoşteam decât după glas.

— Teamă mi-e că năzbâtiile tale de la Istanbul au dat totul peste cap, mi-a spus sosia mea din oglinda retrovizoare.

— Presupun că ai dreptate. Am făcut ce trebuia, şi nu mă-ntreba de ce.

— Eu ştiu prea bine de ce-ai făcut-o. Problema e că femeiuşcă asta te-a făcut praf şi ţi-e cu neputinţă să te controlezi, a spus el şi a adăugat: Nu ţi-e frică de întâlnirea cu tipul care-ţi stabileşte misiunile? Ştii doar că în meseria ta nu există concedieri, ci numai certificate de deces.

— Dacă vine să mă vadă, o avea el un motiv. Nu l-am dezamăgit niciodată.

— Niciodată? m-a întrebat el plin de sarcasm.

Am tras un dos de palmă oglinzii ca să-l fac să tacă, dar mi-am dat seama că avea dreptate. La ce naiba mă gândeam eu? în dimineaţa aceea, venind de la Frankfurt, mă îndreptasem spre biroul de contact pentru a aştepta telefonul tipului care-mi stabilea misiunile. A fost punctual. A sunat de la aeroportul Kennedy şi mi-a dat instrucţiunile pe care le urmam în acel moment. Apoi am pornit pe jos, mergând cât puteam de repede ca să-mi limpezesc gândurile, dar o forţă irezistibilă m-a împins către apartamentul unde, până în urmă cu câteva săptămâni, locuisem cu iubita mea franţuzoaică.

Tot ce era acolo mi s-a părut îndepărtat şi străin. Televizorul, mobila, aparatul video, combina muzicală, lămpile, patul matrimonial, discurile, mulţimea de cărţi, tablourile, barul, hainele din dulapuri, nimic din ce se afla în el nu-mi aparţinea şi nu avea de-a face cu mine. M-am hotărât să bag câteva costume şi cămăşi într-o valiză ca să pot pleca definitiv de-acolo. În timp ce făceam asta, ochii ei mă priveau din toate părţile, multiplicaţi în fotografii pe care i le făcusem în multe locuri şi pe care le atârnasem cu mâna mea pe pereţi. Atunci a sunat telefonul, de trei ori, şi a intrat pe robot. Era ea. Glasul mi s-a părut foarte îndepărtat şi obosit. Vorbea despre dragoste, despre o greşeală îngrozitoare, despre ruşine şi despre întoarcere, de îndată ce avea să scape din încurcătura din care trebuia să iasă singură. Rostea insistent cuvinte de iubire, îmi amintea de zilele

fericite petrecute împreună, se blestema, iar eu m-am răzbunat pe pereţii aceia până mi-a dat sângele, pentru a rezista ispitei de a ridica receptorul.

„M-ai trădat, fetiţo. Nu pot trece peste genul ăsta de trădare", am şoptit eu închizând uşa în urma mea. Glasul ei a continuat să plutească în singurătatea acelui apartament în care nu aveam să mă mai întorc niciodată.

Un bărbat gras care căra o valiză şi purta o gabardină căptuşită s-a apropiat de maşină. Am ieşit ca să deschid portiera din dreapta mea.

— Ei bine, în sfârşit ne cunoaştem, întâlnirea asta n-ar fi trebuit să aibă loc niciodată, dar, în fine, aşa stau lucrurile, a spus vocea pe care o cunoşteam atât de bine.

— Spune-mi unde să te duc, i-am răspuns.

— O să facem o plimbare. O să mergem pe malul Senei, dacă n-ai nimic împotrivă, a sugerat.

Noaptea era răcoroasă, liniştită şi, după ce am parcat maşina, ne-am plimbat o jumătate de oră pe lângă Trocadero. Omul care-mi stabilea misiunile fuma ţigară de la ţigară, avea o tuse groasă şi, de fiecare dată când încercam să deschid gura, îmi răspundea cu un gest al mâinii: „Încă nu, băiete, acum mă gândesc". În cele din urmă a arătat spre o bancă şi ne-am aşezat pe ea.

— Spune-mi, ai ceva să-i reproşezi celui care-ţi dă de mâncare? a început el.

— Nu, absolut nimic, iar tu ştii prea bine asta.

— Perfect. Acum eşti un om bogat. Nu mă interesează ce-ai făcut cu banii pe care i-ai câştigat, dar trebuie să fi strâns o sumă frumuşică. Eşti în poziţia ideală pentru a te retrage.

— Mergi direct la subiect.

— Nu-i vorba despre faptul că ai făcut prea multe greşeli; problema e că le-ai făcut pe toate. Presupun că din pricina oboselii, a stresului, sau cum naiba i se spune acum. E un semnal de alarmă, care îţi atrage atenţia că trebuie să te retragi.

— Să înţeleg că mi-a fost semnată condamnarea?

— Nu deveni melodramatic. E adevărat că atitudinea ta ne-a creat probleme, dar am avut întotdeauna încredere în tine. Nu eşti un mardeiaş pe care să-l razi dintr-o lovitură. Eşti un profesionist respectat şi vrem să te retragi în mod demn.

— Prea bine. Ce trebuie să fac?

— Să duci totul la bun sfârşit, dar singur. E prima şi ultima oară când ne vedem. Telefonul de contact nu mai există şi poţi fi sigur că n-am să te mai sun. Trebuie să ajungi la capăt în termenii stabiliţi. O să ţi se dubleze suma, dar, insist, vrem să faci treaba singur şi repede.

— Bine. S-a făcut. Fără hăitaşi, fără ajutor, singur. Accept.

— Ai vreo întrebare înainte de a ne despărţi?

— De ce trebuie să-l lichidez?

— Chiar te interesează motivul?

— E ultima mea misiune. la-o ca pe o curiozitate a unui pensionar.

— De ce nu? Fie. Victor Mujica joacă murdar cu toată lumea. E un tip abil, inteligent, alunecos şi, mai ales, are cazierul curat ca lacrima. Tipul ăsta n-a trecut în viaţa lui strada pe roşu, în schimb ţine în şah mai multe grupuri care fac trafic de droguri în Statele Unite. Şi-a construit o reţea enormă care-i permite să se aprovizioneze de pe pieţele asiatice şi care a făcut ca preţurile să scadă teribil. Asta nu le place deloc columbienilor şi nici băieţilor de la Miami, însă până acum nu i-au putut clinti nici măcar un fir de păr din cap, pentru că el şi-a căutat cea mai bună acoperire.

— DEA?

— Exact, îi unge pe cei de la DEA, iar ei îl îngrijesc ca pe un bebeluş. Şi ce-i mai ciudat în toată povestea asta este că marfa lui, deşi ieftină, e de foarte bună calitate. Tipul ăsta e un fel de

filantrop al drogurilor şi din pricina asta trebuie să-l elimini. Acum ai priceput?

— Cât timp am la dispoziţie?

— Foarte puţin. Ai rezervare la zborul Concorde de mâine, iar la New York te aşteaptă un bilet al TWA pentru Mexico D.F. Surpriza de la Istanbul i-a dat peste cap toate planurile şi a hotărât să se întoarcă. Trebuie să acţionezi înainte să se dezmeticească.

— Cine erau hoiturile din bazar?

— Începători. Mardeiaşi în serviciul DEA din Istanbul. Te-au confundat cu un ucigaş plătit trimis de columbieni. Mujica te-a salvat pentru că a crezut că eşti mesagerul lui, omul care aducea banii pentru un transport de heroină, şi s-a gândit că ai căzut în mâinile mardeiaşilor. O serie nesfârşită de confuzii. Acum ştii toată povestea. La revedere şi mult noroc, killerule.

L-am văzut îndepărtându-se cu paşi obosiţi spre staţia de taxiuri, s-a urcat într-unul din ele şi oraşul l-a înghiţit pentru totdeauna.

Am rămas pe bancă o bună bucată de vreme, gândindu-mă că ajunsesem la cea din urmă misiune a mea. Ce naiba, venise clipa retragerii, dar niciodată nu aveam să fiu unul dintre acei pensionari care-şi omoară urâtul prin parcuri, hrănindu-şi visele înfrânte sau îndopând acei detestabili şobolani cu aripi pe care unii îi numesc porumbei.

Aveam un cont destul de bine burduşit la o bancă din Grand Cayman şi am ştiut întotdeauna că mă voi retrage la cincizeci de ani. Toată lumea îşi face planuri pentru această vârstă. Planul meu era foarte simplu: o casă pe malul mării în Bretania, alături de franţuzoaica mea iubită, care avea să-mi citească versuri de neînţeles, în timp ce eu aveam să recit texte din bolerouri. La naiba. Vârsta pensionării mă găsea singur, ca un naufragiat. La naiba. Trebuia să fac ceva ca să evit asta.

M-am urcat în Mercedes şi am început să mă învârt pe bulevardele din jurul Arcului de Triumf. Cele mai frumoase târfe din Paris îşi oferă acolo trupurile ca nişte fructe coapte. Erau negrese, albe, exagerat de albe, mulatre, vietnameze, chinezoaice, bărbaţi atletici travestiţi, fete cu alură de studente la birotică. Deodată am văzut-o pe cea pe care o căutam: minionă, cu şolduri ferme, şatenă, cu sânii mici şi tari, cu gura mică şi roşie.

— Urcă, i-am poruncit.

— Trei sute de franci pe oră, mi-a spus când s-a aşezat pe scaun.

— Adaugă un zero şi-o să facem dragoste toată noaptea.

— Eşti cumva şeic sau sultan? O să mă regulezi în palatul tău?

— Ţi se pare suficient de bine dacă o facem la hotelul Lutecia?

— Cred că eşti regele Solomon, iar eu, regina din Saba.

— Da, şi sunt dispus să-i satisfac toate dorinţele reginei mele.

Recepţionerul de la hotelul Lutecia s-a uitat cu neîncredere la fusta extrem de scurtă a însoţitoarei mele. În timp ce completam fişa de înregistrare, a căutat cuvinte elegante pentru o întrebare veninoasă.

— Domnul şi doamna se înregistrează împreună?

— Domnul tocmai v-a dat documentele sale, iar domnişoara e foarte obosită. La acest hotel există vreun regulament care să-i interzică unui tată să se cazeze cu fiica lui în aceeaşi cameră?

— Nicidecum, domnule, n-am vrut să vă supăr.

— Dar v-aţi gândit totuşi că fiica mea e o târfă, am replicat eu.

— Vai, vă rog, nu mi-aş permite niciodată să gândesc aşa ceva!

— Tati, la *boutique* e o bluză care-mi place foarte mult, a insinuat responsabila cu paternitatea mea recentă.

— Comand-o şi spune-le s-o treacă în contul camerei, i-am spus, înmânându-i cheia.

Însoţitoarea mea avea douăzeci şi trei de ani, după cum reieşea dintr-un buletin de identitate care-o arăta slabă şi cu aerul sumbru al unei fete crescute într-o suburbie. Câteva luni petrecute în răsfăţ ar fi putut-o transforma într-o iubită pe cinste. Avea talent pentru aşa ceva. Când m-a întrebat dacă puteam cere nişte sandvişuri iar eu, în schimb, am comandat langustă cu sos american, s-a aşezat pe genunchii mei ca să mă muşte de lobii urechilor şi mi-a sugerat să nu uit şampania.

Zece minute mai târziu pusese stăpânire pe toată camera şi-şi contempla fericită trupul gol, reprodus în toate oglinzile. Când chelnerul a bătut la uşă, şi-a adunat hainele înainte de a dispărea în baie. Avea stofă, fetişcana. Măcar de-ar fi găsit într-o zi pe cineva care s-o transforme într-o iubită de toată frumuseţea...

— N-ai mâncat nimic. Nu ţi-e foame? m-a iscodit ea cu gura aceea mică şi roşie.

— Nu. Iar langusta nu se mănâncă atunci când ţi-e foame, ci atunci când ai apetit.

— Bineînţeles. Săracii mănâncă de foame, iar cei bogaţi când au apetit.

— Din ce suburbie eşti?

— Din Creteil. Dar şampania se bea atunci când ţi-e sete?

Ca amantă era îngrozitoare. Abia dacă-şi mişca şoldurile, iar asta o făcea cu singurul scop de a-l uşura cât mai repede pe client, dar ştia să mintă bine, simulând orgasme însoţite de gâfâituri senzuale.

— Cu ce te ocupi? m-a întrebat mângâindu-mi părul de pe piept.

— Mă ocup cu uciderea oamenilor. Sânt asasin. Killer.

— Ca Leon? Ai văzut filmul?

— Da. Ca Leon. Numai că nu sunt atât de imbecil.

A adormit cu capul pe pieptul meu, şi atunci am început să vorbesc cu ea de parcă ar fi fost iubita mea. I-am spus că o iert, că după ce-mi voi fi terminat ultima misiune în Mexic aveam să o caut şi că ne vom întoarce amândoi să trăim pe malul mării şi departe de moarte.

Moartea şi taraful său

După zborul cu avionul Concorde, de două ori mai rapid decât sunetul, cel de la New York la Mexico D.F. mi s-a părut la fel de monoton ca o călătorie cu trenul.

— Ei bine, de unde o să-ncepi? m-a întrebat din oglindă tipul îmbrăcat cu o canadiană la fel cu a mea.

— O să fac rost de o armă, i-am răspuns.

— Un Browning de patruzeci şi cinci? a insistat el.

— Nu e momentul cel mai potrivit pentru asemenea exigenţe. Dar o să găsesc ceva ca lumea, l-am asigurat.

— Mult noroc, pensionarule, mi-a urat cunoscutul meu.

— Las valiza la bagaje. Ai grijă de ea, i-am spus în încheiere.

Taximetristul care m-a dus de la aeroport la Zona Roşa era un profesionist al sfaturilor bune. În concepţia lui, trebuia să duc o viaţă ascetică, fără să mănânc sau să beau, pentru că guvernul otrăvise multe alimente şi băuturi pentru ca oamenii să se preocupe de alte lucruri şi să nu mai vorbească despre depreciere.

— E ca în Anglia, şefule. Acolo, ca să nu mai trăncăneşti despre prinţul Charles, despre amanta lui, Lady Tampax, despre Diana cea slăbuţă şi prinţişorii ei, hoţomanca aia de regină a poruncit ca vacile să devină nebune. Zona Rosa e un fel de mare magazin de arme. Am dat o raită, examinând fierăraia pe care-o etalau bodyguarzii de la mai multe firme de pază. Mi-a plăcut un Colt de calibrul treizeci şi opt care se iţea de la brâul unui slăbănog la ieşirea de la Sanborn's. Am împăturit cu grijă o bancnotă de o sută de pesos şi m-am apropiat de el.

— Mă scuzaţi, dar am nevoie de ajutorul dumneavoastră, i-am spus strecurându-i bancnota în buzunarul cămăşii.

— Cu cea mai mare plăcere, domnule, mi-a răspuns, prefăcându-se că nu băgase de seamă nimic.

— La toaletă e un târfoi. M-am dus să fac pipi şi m-a pipăit. Asta nu se face unui bărbat. N-aţi vrea să-l băgaţi în sperieţi?

— Ba bine că nu! Hai să-l mătrăşim pe nemernic, a spus el, scoţându-şi pieptul în afară.

— Dar trebuie să fim discreţi, pentru că e fiul unui prieten şi, pe deasupra, mai e şi de familie bună. Intru eu primul, vorbesc cu el şi după aceea veniţi dumneavoastră şi mi-l băgaţi în sperieţi cum se cuvine.

— Nu vă faceţi griji. Vin în urma dumneavoastră. Haideţi să-l vedem pe tânărul cu pricina.

La toaleta pentru bărbaţi erau doi indivizi în faţa pisoarului. Au început să înjure când am intrat arătându-le un afiş pe care scria: „Curăţenie la toalete. Vă rugăm să ne scuzaţi".

Când şi-au terminat treaba şi au plecat, am atârnat afişul pe uşă. Imediat după aceea am închis uşile cabinelor şi am aşteptat. Paznicul a apărut după câteva minute.

— S-a-ncuiat acolo. Cred că se simte ruşinat, i-am spus, arătându-i una dintre uşi.

— Ieşi de-acolo, tinere. Ieşi, n-o să păţeşti nimic, l-a asigurat paznicul apropiindu-se de uşă.

Am profitat de momentul când stătea cu spatele la mine ca să-l lovesc cu capul de peretele despărţitor şi mi-am desavârşit opera dându-i două lovituri după ceafă. Era destul de uşor şi nu m-a costat prea mult să-l aşez pe un vas de closet. Avea un Colt impecabil, şi cele douăsprezece gloanţe de rezervă mi-au intrat repede în buzunare, înarmat, am lăsat în urmă Zona Rosa şi am mers pe jos până la sediul Sanborn's de pe bulevardul Insurgentes, N-aveam nici un motiv deosebit sa merg într-acolo, dar mi-am amintit ca una din fotografii îl înfăţişa pe individul pe care trebuia să-l ucid plimbându-se prin faţa librăriei El Pendulo, foarte aproape de acel loc, în Colonia Condesa. Mi-am mai amintit şi că, în altă fotografie, apărea în dreptul unei case pe al cărei frontispiciu era un afiş din care se întrezărea numai cuvântul „viaţă". Am luat o bere şi am aşteptat să fiu străfulgerat de o revelaţie.

„Viaţă." Colonia Condesa. ONG. Colonia Condesa, cartierul preferat al artiştilor, intelectualilor mic-burghezi, progresişti şi, de ce nu, sediul unei organizaţii non-guvernamentale al cărei nume include cuvântul „viaţă". Căutam acul în carul cu fân.

Pe bulevardul Baja California am găsit un hotel cu un nume premonitoriu : El Triunfo. Am luat o cameră şi am cerut cu împrumut acea replică la enciclopedia Espasa care e cartea de telefoane a oraşului Mexico D.F.

La cinci dimineaţa, după ce am băut litri întregi de Coca-Cola, după ce am fumat cinci pachete de ţigări şi am recitit numele a sute de firme şi organizaţii care se terminau cu cuvântul „viaţă", am găsit ce căutam: Institutul Locuinţei Pro-Viaţă, Atlixco colţ cu Alfonso Reyes, Colonia

Condesa. Am avut o iluminare datorită acestei descoperiri şi am început să mă gândesc la combinaţiile care coincideau cu ceea ce ştiam despre individul respectiv: Istanbul, congres, marile oraşe, Institutul Locuinţei, problema migraţiei, Pro-Viaţă. „Bingo!", m-am trezit spunând în timp ce-mi puneam canadiana şi verificam încărcătorul Colt-ului de calibrul treizeci şi opt.

Poarta hotelului era închisă cu un lanţ gros, şi nu mi-a fost uşor să-l trezesc pe portarul de noapte.

— Nu, ascultaţi-mă. Nu vă pot lăsa să ieşiţi la ora asta. E foarte devreme şi hoţii încă se plimbă nestingheriţi. O să vă fure până şi sufletul. Mai bine aşteptaţi să se facă ora şase. Haideţi, turnaţi dumneavoastră berea, iar eu vă invit la nişte turte de mălai pregătite de bătrânica mea.

În timp ce deschideam o sticlă de Corona, i-am mulţumit acelui om pentru prudenţa lui. Uitasem că Mexico D.F. e un oraş în care noaptea aparţine delincvenţilor de la Poliţia Judiciară. Am băut şi am mâncat turtele de mălai, reci, însă foarte gustoase, şi de îndată ce s-au ivit zorii am ieşit în stradă.

Am recunoscut imediat casa. Era cea pe care o văzusem în fotografie. Nu lipsea decât individul din faţa porţii. Vizavi, despărţită de bulevardul Alfonso Reyes, se afla o biserică. Din fericire, bisericile din Mexic îşi deschid devreme porţile pentru enoriaşi. Am intrat. Era aproape pustie, aşa încât nu mi-a fost prea greu să ajung la uşa care dădea spre scările dinspre clopotniţă. Un strat gros de praf acoperea treptele, semn că nu trecuse nimeni pe-acolo de multă vreme.

Încet-încet, strada s-a umplut de viaţă. Un chioşc de flori şi-a etalat culorile în lumina dimineţii. Altul a început să expună ziare şi reviste, în casa pe care o supravegheam a intrat un băiat care n-a mai ieşit. Mai târziu au intrat două fete pe

care le-am văzut reapărând o jumătate de oră mai târziu.

A sunat poştaşul, băiatul a deschis şi a luat corespondenţa.

Orele se scurgeau încet, îmi concentrasem întreaga atenţie asupra acelei case, dar nu mă puteam împiedica să nu mi-o imaginez în răstimpuri pe iubita mea plimbându-se pe bulevard. Ce-aş face dacă aş vedea-o? Aş coborî pentru a-i ieşi în întâmpinare? O fi fost acolo, în Mexico D.F., în Veracruz sau se afla într-un avion care se îndrepta spre Paris?

La două după-amiază s-a oprit în faţa casei un băiat care aducea pizza. A lăsat trei cutii. Trei. Iar eu nu văzusem intrând decât un băiat. Cine erau ceilalţi doi comeseni?

După patru m-am luptat cu somnul care mă cuprinsese şi i-am fost recunoscător cerului care, printr-un zgomot răguşit, anunţa apropierea unei furtuni dinspre nord. Norii negri au cufundat cât ai clipi strada în întuneric, şi aproape imediat după aceea s-a dezlănţuit ploaia torenţială. L-am văzut pe băiat ieşind în stradă. A intrat în magazinul colţ cu Atlixco şi după alte câteva minute a ieşit cu două cartuşe de ţigări. Din locul meu de veghe am recunoscut caligrafia mărcii Chesterfield şi m-am gândit din nou la iubita mea, pentru că ea fuma ţigări din acelea.

La opt seara continua să plouă. Eram ud până la piele şi dârdâiam ca un câine. Mă menţineam treaz mutând gloanţele dintr-un buzunar în celălalt ca şi cum ar fi fost mărgelele unui şirag de mătănii. Uşa casei s-a deschis iar. Era tot băiatul. Când se pregătea să închidă uşa în urma lui, s-a întors pe jumătate şi, cu toate că eu n-aveam cum să aud ce spunea, era limpede că vorbea cu cineva dinăuntru. Imediat după aceea a întors cheia în broască de două ori şi a pornit grăbit la drum prin ploaie.

M-am hotărât să cobor şi am făcut-o la timp, pentru că în felul acesta am reuşit să-l împiedic pe un bătrânel să închidă uşile bisericii.

— Nu vă observasem, domnule. Puţin mai lipsea să rămâneţi închis aici până mâine dimineaţă.

Ploaia se înteţise. Pe stradă nu era nici ţipenie de om şi deodată, după câteva fulgere, s-a întrerupt curentul electric.

M-am oprit în faţa casei. Am strâns pistolul în mâna dreaptă, am aşteptat să fulgere din nou şi m-am năpustit asupra uşii.

Casa era cufundată în întuneric, cu excepţia capătului unui coridor, unde se vedea licărind o luminiţă slabă. Cu spatele lipit de zid, am trecut prin faţa a două încăperi ce slujeau drept birou şi după aceea prin faţa bucătăriei. Am armat pistolul şi, dintr-un singur şut, am deschis ultima uşă.

Iubita mea franţuzoaică a deschis nişte ochi foarte mari, înecaţi în lacrimi, a încercat să se ridice de pe perna pe care stătea, însă, văzând pistolul, singurul lucru pe care l-a făcut a fost să deschidă gura mică şi roşie. Pâlpâirea unei lumânări care ardea în încăpere se reflecta pe obrajii ei.

Lângă ea se afla cel pe care trebuia să-l ucid, palid ca moartea şi cu trupul scuturat de friguri. Era leoarcă de transpiraţie. Prin venele individului aceluia curgea sânge adevărat. M-a privit şi a închis ochii, dându-mi de înţeles că pricepea cum stau lucrurile.

— Ei... să nu-i faci nimic... E o franţuzoaică... s-a băgat în povestea asta fără să ştie nimic, a spus el.

— Am vrut să mă întorc, dar nu-l puteam lăsa aşa. Uite ce i-au făcut, a suspinat iubita mea franţuzoaică.

— Vă cunoaşteţi? Atunci tu...?

Individul n-a reuşit să termine propoziţia, pentru că i se încleştase gura din pricina unei doze prea mari de heroină.

— Lumea e mică, al dracului de mică, am răspuns.

— S-a întors ieri dintr-o călătorie, a continuat, suspinând, iubita mea franţuzoaică. Am venit să-mi iau rămas-bun, dar au apărut nişte indivizi care i-au injectat ceva. Trebuie să chem un medic, dar nu mă lasă.

— Cei de la DEA, nu-i aşa?

— Ticăloşii... Au crezut că am vrut să-i trag pe sfoară la Istanbul... Mi-au injectat cinci doze... ieri... drept pedeapsă...

— Ce este DEA? De ce vorbiţi de parcă v-aţi cunoaşte? Nu înţeleg nimic. Nimic! Scoate-mă de-aici! Vreau să mă întorc la Paris, la mine acasă! a spus cu vocea sugrumată sărmana mea iubită franţuzoaică.

— Acum ştii pentru ce am venit, dar înainte de asta vreau să ştiu de ce faci ceea ce faci. De ce bagi droguri de calitate şi ieftine în Statele Unite?

— Pentru că îi urăsc... Pe nemernicii ăia trebuie... trebuie să-i distrugi... Vor heroină? Eu le dau... şi aproape pe gratis... Trebuie să-i macini pe dinăuntru... e singura noastră scăpare, a latino-americanilor, înţelegi? Pentru fiecare „trup ciopârţit"... pentru fiecare mexican... pe care-l umilesc la graniţa lor blestemată... eu... eu distrug mai mulţi americani, înţelegi?

— Adio, filantropule, i-am spus apropiindu-i ţeava pistolului de gură.

Împuşcătura a fost seacă şi scurtă. Aşa latră pistoalele Colt de calibrul treizeci şi opt. Sărmana mea iubită franţuzoaică tremura cu ochii larg deschişi. Am luat-o în braţe, înjurând în gând blestematele capcane ale vieţii.

— Scoate-mă de aici..., a murmurat ea la pieptul meu.

— Bineînţeles, dragostea mea, i-am şoptit la ureche înainte de a-i înfige un glonţ sub minunatul ei sân stâng.

Da, e adevărat, o iubeam, însă în ultima mea misiune nu puteam face altceva. Eram un killer, iar profesioniştii nu amestecă sentimentele cu munca.

Înainte de a ieşi de-acolo, m-am dus la bucătărie şi am deschis toate gurile de gaz.

Mă urcam într-un taxi pe bulevardul Tamaulipas când am auzit explozia.

— Ce-a fost asta, şefule? m-a întrebat taximetristul.

— Furtuna. Ce altceva ar fi putut să fie?

— Vă deranjează muzica?

— Nu. Las-o.

Tocmai descoperisem că la radio se auzeau versurile acelui cântec popular care spune:

...a vrut să mai rămână când a văzut că-s trist, dar rânduit fusese ca-n noaptea aia chiar iubitul să şi-l piardă...

Probabil cel mai faimos scriitor chilian contemporan, Luis Sepulveda, născut la Ovalle în 1949, a străbătut încă de foarte tânăr teritoriile posibile ale geografiei şi utopiei, din selva amazoniană în deşertul Saharei, din Patagonia până la Hamburg, din celulele dictatorului Pinochet pe navele organizaţiei ecologiste Greenpeace. Din 1997 trăieşte la Gijon, în Spania. Din această viaţă extrem de agitată a dat la iveală povestiri şi romane care l-au impus imediat drept unul dintre cei mai înzestraţi romancieri şi nuvelişti sud-americani şi nu numai.

A debutat cu un volum de versuri, pe când avea doar şaptesprezece ani. Trei ani mai târziu îi apărea prima carte de povestiri, intitulată *Cronicile lui Pedro Nimeni.* I-au urmat romanele *Bătrânul care citea romane de dragoste* (1989, recompensat

cu Premiul Tigre Juan), *Lumea de la capătul lumii* (1989), *Nume de toreador* (1994), *Povestea unui pescăruş şi a motanului care l-a învăţat să zboare* (1996), *Jurnalul unui killer sentimental. Yacare* (1996), *Hot Line* (2002), volumele de povestiri *Patagonia Express* (1995), *Neântâlniri* (1997) şi *Istorii marginale* (1999), acestea din urmă apărute mai întâi în ziarul spaniol *El Pais.* A fost distins cu premii literare de mare prestigiu în lumea hispanică şi tradus în numeroase ţări.

Cu *Jurnalul unui killer sentimental* şi *Yacare,* Luis Sepulveda valorifică din plin resursele romanului poliţist, de care s-a simţit atras întotdeauna. Dacă în *Jurnalul unui killer sentimental* asasinul încalcă, din pricina faptului că e îndrăgostit, toate regulile impuse de profesia sa implacabilă, în *Yacare* detectivul unei firme de asigurări nu poate să nu depăşească limitele misiunii, lăsându-se călăuzit de flerul său de fost poliţist, în timp ce asasinul plătit îşi conduce cititorul de la Paris la Madrid şi de la Istanbul în Mexic, în căutarea viitoarei sale victime — o ţintă deloc uşor de găsit —, detectivul firmei de asigurări îşi părăseşte, pentru o vreme, biroul din Zurich pentru a pătrunde în lumea necunoscută a indienilor *anare,* misterioşi locuitori din sudul Braziliei, a căror existenţă e strâns legată de *yacare,* mici caimani care, după cum se va vedea, sunt extrem de preţioşi.

{1} *Caddie* — băiat de mingi la golf sau tenis

Table of Contents

Jurnalul unui killer sentimental

Table of Contents

Jurnalul unui killer sentimental 1